

Alaiul de-ntuneric din grota neagră-a nunții

Sorina

Alaiul de-ntuneric din grota neagră-a nunții

În bezna grea din mine este un suflet gol,
curg lacrimile-mi seci din cadaverica privire,
mi-e trupul prea bătrân și sângele-n golire,
pe cerul nopții grele, cu-un nesfârșit ocol
și aripi obosite, îmi zboară triști cocorii,
lăsându-mi viața goală, curgând spre moarte zorii.

Sunt om nebun, ciudat, sunt gură fără viață,
urechile n-aud iar ochii-mi nu mai văd,
pe frunte riduri negre în gânduri fac prăpăd,
culoarea mea cea verde, pe ochi îmi este ceață,
fiorul, mâna, carnea sunt reci precum mormântul,
s-a rupt în mine vara, zdrobind pe cer cuvântul.

În somnul meu de moarte visam ceva frumos,
dar cine ține minte pe unde hoinăream,
un înger fără aripi în agonii păream,
ce cade pe pământul cel negru și mâlos,
de prea multă durere, strângând în hăul frunții,
alaiul de-ntuneric, din grota neagră-a nunții.